

ningen et, til det hensigtsmæssige Indre svarende, smukt Ydre.

Tvende af Borgerne, Dhr. Tømmere Mester Steen og Umtach, overtog Bygningens Ovførelse ved Licitation. Muurarbejdet udførtes af Herr Muurmester Köhler fra Hirschholm, de formede Steen bleve tilvirkede paa Strandmosegaard's Teglværk. Murene ere af røde Steen, Taget belagt med Skifer. Over Porten ere tvende Steentavler fra det gamle Raadhuns indmurede, de bære en tydelig Indskrift, samt Kong Frederik den Andens og Dronning Sophies Vaaben, med Aarstallet 1574.

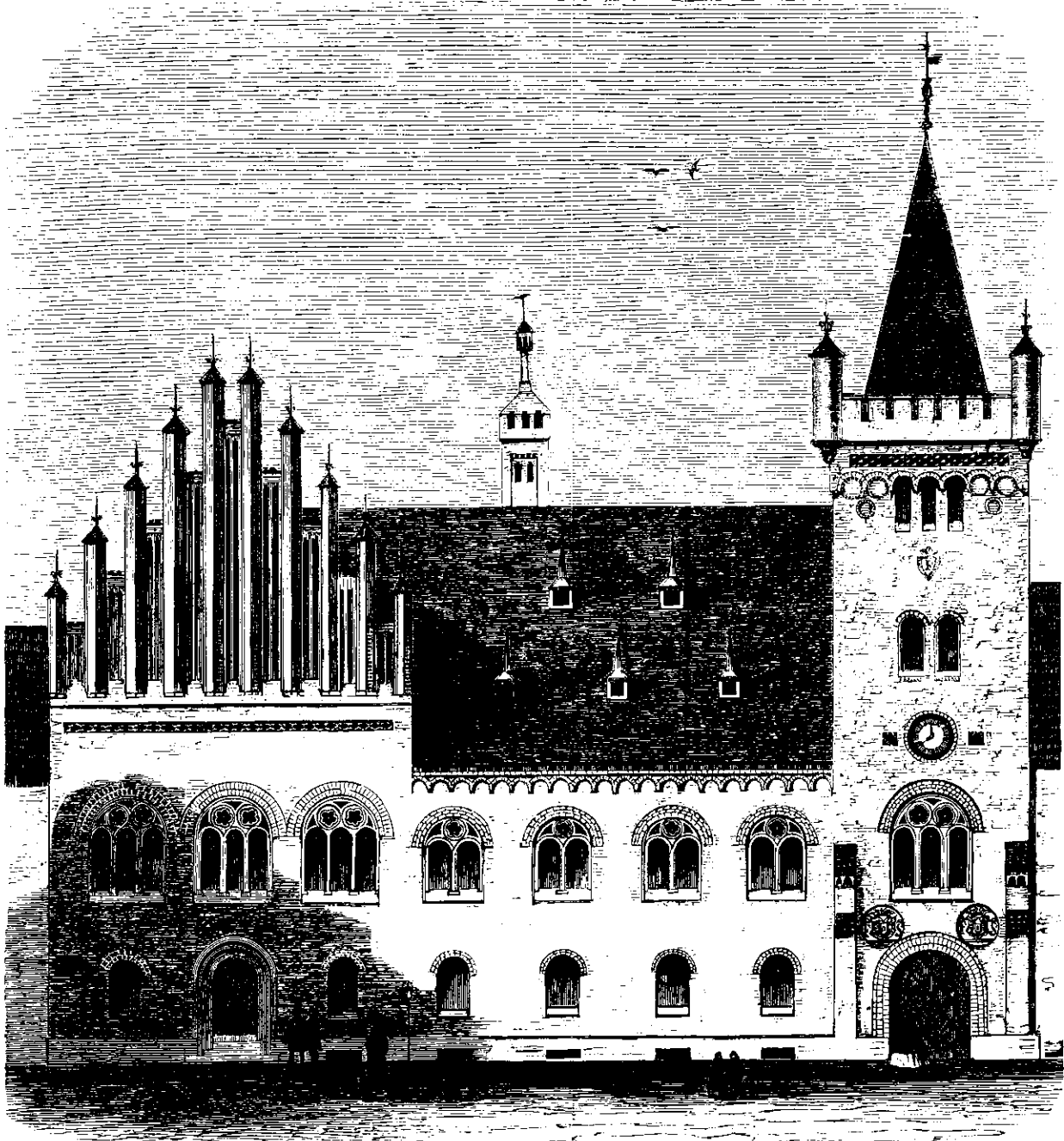
Bygningens Hovedplan er anlagt i Form af et T. Ved den tilbagegaaende Højdeles Grunden i to Gaarde; den ene, ligefor Porten beliggende, anvendes til Dekonomigaard, den anden, paa den modsatte Side af Gaden, som indeholder Arresterne, er omgivet med en Ringmur og benyttes som Fangegaard. Denne er ved Planteværk beelt i 3 Rum, der alle kunne overføres fra eet fælles Tagtagessæde, hvorved opnaaes, at flere Fanger paa samme Tid kunne opholde sig i Gaarden, uden at Afsondringen derfor opgives.

Hovedindgangen til Raadhuset er gennem Porten, der tillige danner en Vestibule. Den er muret med røde Steen, Loftet bestaaer af to smukke Korsehvælvinger. I en Blænding er indmuret en rund Sandsteenstøbe med følgende Indskrift:

„Helsingørs Borgere byggede denne Raadhuse i Kong Frederik den Syvendes 6te, 7de og 8de Regjeringaar — 1853, 1854 og 1855“.

Over Døren fra Vestibulen til Hovedtrappen, er i en halvbrud Tavle af Egtræ udskåret følgende Lovsted med gotiske Bogstaver:

„Ingen maae tage sig selv Ret, men eenhver skal tale og bele sig til Rette“.

Raadhuset i Helsingør.

Hovedtrappen, som er af Egtræ med smukke Udstæringer, faaer sit Lys ovenfra, gennem det ligeledes i Træ udskårne Loft; den fører gennem to Etager. Fra den er i Stueetagen Indgang til Kammercontoiret, der er forsynet med brandfrit Bærelse, samt til Arrestforvarerens Locale, hvor der er Gennemgang fra Gaarden til Arresthallen. Ved en Corridor staaer Hovedtrappen tillige i Forbindelse med en

sele Bygningen, saavel som Uhrer, oplyses med Gas; den opvarmes ved et af Dhr. Baumgarten og Buermeister konstrueret Varmeapparat, saa at den ogsaa i disse Henseender tilfredsstiller enhver Fordring. — Helsingørs Raadhuns staaer som et herligt Minde om, at Borgene i de gode Dage ikke karrierte vandrede Stillingen, da det gjaldt om at frembringe et Værk, som kunde blive en sand Prydelse for deres By.

Vestibule, hvis egentlige Indgang er fra Gaben, gennem en Dør i Partiet under den store Gavl. Fra denne Vestibule føre Døre til Bystryker- og Notarialcontoiret, Brandstuen og Arkivet. Denne sidstnævnte Dør er af Jern, Arkivværelset selv er hvælvet og staaer, ved en muret Trappe, i Forbindelse med den nedenunder værende, ligeledes hvælvede, Kjælder, saa at der er sørget saa godt som muligt for Bevarelsen af Byens rige Arkivskatte.

Borgemeesterens Contoir er paa 1ste Sal i Taarnet. I Midtpartiet af denne Etage ligger det for Borgerrepræsentationen og den samlede Communalbestyrelse bestemte Bærelse, med en Forstue for Personer, som skulle møde i Rette. Herfra er Indgang til den smukke Retsaal, som ligger lige ved Arresthallen. Denne Sal udmærker sig ved flint Muurværk og lette Jerngallerier, fra hvilke Døre føre til Fangecellerne i tre Etager. Fra Borgerrepræsentationens Foramlingsværelse gaar man ind i den store Sal, der er henved 20 Alen lang, 16 Alen bred og 11 Alen høi, med Døre og Loft af udskåret Træ. Over Foramlingslocalet ligger et Bærelse fra hvilket man kommer ud til et Galleri, der aabner sig med Duer mod Arresthallen.

I selve Taarnet er et Uhrkammer, et Inventarværelse og en Gjelbsarrest. En Dør i denne Etage fører ud til en om Taarnet anbragt Gang, hvor man nyder en henrivende Udsigt til alle Sider.

Danmarks Kongegrave.

Leefag mig paa min Valfart viet om Land Du, paa hvis Hjerter Nattes Trængsel gnave — Og gid du sande, at af Fortids Grave Et Haab om bedre Fremtid spire kan!

I.

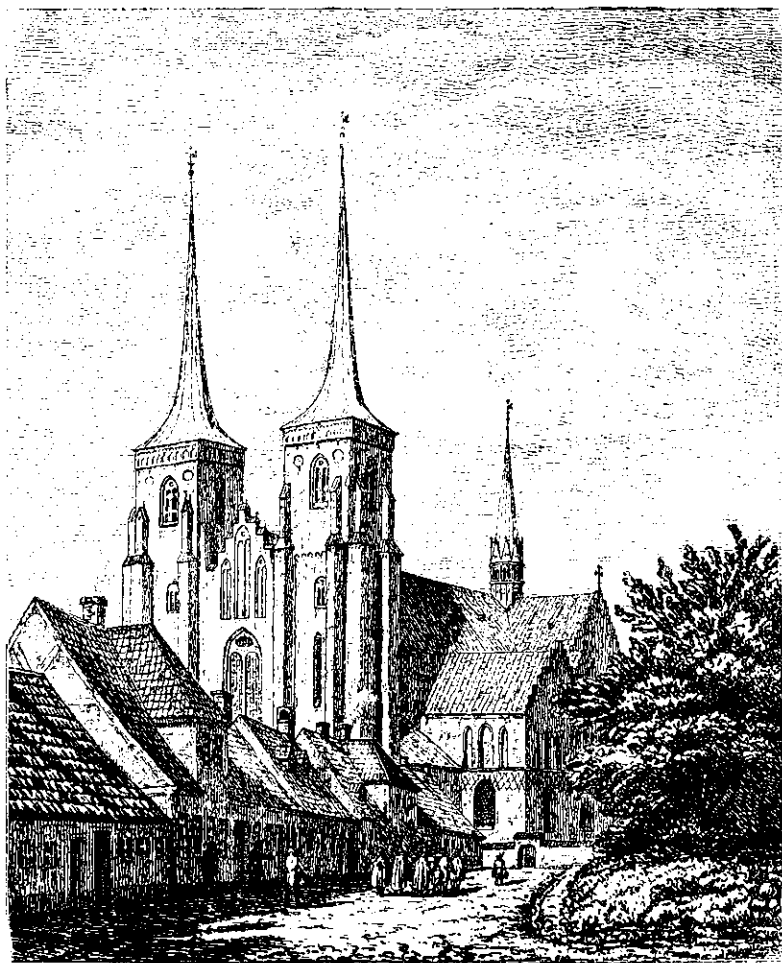
Noeskilde Domkirke.

Følg med ind under disse høie Duer, Til Grefstygt og Alvor stem dit Sind! Halvt blev det stolte Tempel, her du stuer, Til Herren, halvt til Mindet viet ind. Her, hvor et heelt Kartusinds Slægter hvile, Dig gribe vil det Svandnes Trylleri; De tusind Aars fremfarne Aander ile Bag disse Mure Tankeens Syn forbi.

Forbi de slanke Piller du mig følg Og send paa Vandringen et hjærtligt Blik Til Kisten hist, der Støvet monne dølge Af ham, hvem Bondens Nød til Hjerter gif; See hjærtligt og til Venstre hen — der vilde Han hvile, der for Danmarks Frelse gav, Gvad Odin gav for Drif fra Mimers Skilde: Der er Kong Christian den Fjerdes Grav.

Men døel ei ved de Graves lange Række, Der straaer rigt af Marmor og af Guld! De fleste — af kun bitte Minder vælle, De glemme Støvet af et Fyrsteskuld, Der lested med vor gamle Arvefjende, Mens vore Fædres Odal det bestaar, Der fatted knap — ei sandt et bittert Minde? — Nationens Maal, hvis Krone det bog bar.

Nei lad saa dine Blikke heller havne, Hvor Alret kneiser i det høie Chor, Og døele der, hvor Piller bærer Navne, Som naae fast op til Hedenold i Nord.

Noeskilde Domkirke.

Der hviler næst ved ham, hvem Saga nævner Som Maal for Paluatoles Buefud, Den Drot, der — Danstes Blod en vældig Hævner — Tvang Bretland til at lyde Danmarks Bud.

Der hvile ved hinanden han, hvem ofte Vel Seiren, men dog aldrig Modet svog, Og Vædningen med Stav og Bispekofte, Som med sin Ven og Drot i Graven steg. Der tæt ved Støv af kongelige Helte, Hvis Daad hans Ven Udsødelighed gav, Fandt Fader Saxo, træet og graa af Vælde, Dybt under Stenen sin bestedne Grav.

Men døel dog længst, hvor af en kronet Dvinde Et Marmorbilled er paa Kisten lagt; Til den sig knytter Nordens bedste Minde, Som trobje vil Kartusindernes Magt. Der hviler hun, som stolt bar trende Kroner, Hvis Navn igjennem fire Seklers Strøm Et Fremtidsløsen var for tre Nationer, Hvis Daad er Nordens bedste Fremtidsdrøm.

Der hviler hun, af Skjolds den gamle Stamme Det allerfjæreste kongelige Skud — Fast lyseft blusfed Slægtens Stovværksflamme I hende, før for evigt den gif ud — Den sidste af de Slumrende herinde, Udi hvis Arer fremmed Blod ei vandt, Den sidste — af, som gav sit Folk et Minde I Arv, som Veit til Verdens Ende fandt.

Thi ved Margrethes Grav dit Kne du bøj Med Bøn til hendes Aand for Nordens Folk, At den hos Kongers Konge i det høie For deres taufe Drøm vil være Tolk. Og naar det da en yngre Slægt bestaaer At give Liv, hvad ubi Dronnen boer, Den høie Dronnings Grav forvist skal ares Til senest Old som ingen Grav i Nord.